

Emilia POPESCU:

*„Sunt oameni care îmi spun,
așa, că le aduc bucurie și că vor să mă atingă”*

Constantin Paraschivescu: *Permiteți-mi ca mai întâi să vă urez la mulți ani pentru ziua de naștere, din 2 martie.*

Emilia Popescu: Mulțumesc.

C.P.: *Pentru început, o lămurire; la jumătatea aceleiași luni, actorul Horia Șerbănescu, care a împlinit de două ori vârsta dumneavoastră, spunea: „Realizarea care mi-a adus cele mai mari satisfacții a fost rolul din „Profesorul de franceză” a lui Tudor Mușatescu, în care am jucat cu Emil Popescu, tatăl Emiliei Popescu”. E adevărat, a fost tatăl dumneavoastră?*

E.P.: Da.

C.P.: *Eu eram copil și am văzut „Profesorul de franceză”. Cei doi aveau mare haz în roluri de elevi șmecheri.*

E.P.: *A mai fost la operetă, în „galeria de aur”, cu Wauvrina, în Vânzătorul de păsări...*

C.P.: *I-am mai văzut apoi în comedia muzicală „Cu lăutarii după mine”, la Savoy, unde apărea și Maria Tănase. Deci, e adevărat. Câți ani avea la nașterea dumneavoastră?*

E.P.: 53.

C.P.: *Mai juca?*

E.P.: *Sigur că da. A jucat până după revoluție, aici, la Sala Mică a T.N.B., ultimul spectacol cu Sânge vienez. Cred că în 1995.*

C.P.: *Ați vrut să fiți actriță, sau v-a îndrumat cineva către acest drum?*

E.P.: *Nu m-a îndrumat nimeni. Eu am studiat pianul și vroiam să fac muzică. Mi-ar fi plăcut, însă mă atrăgea foarte mult teatrul, pentru că am stat tot timpul pe lângă tata la operetă, în culise și, mă rog... când îți intră „mirosul” ăsta, este foarte greu să mai scapi de el. La 14 ani, cum mama mea colabora cu domnul Pintilie ca maestră de balet la *De ce trag clopotele, Mitică?*, fiind coregrafă, aranjase balul și am fost și eu la o zi de filmare. Am făcut figurație, am dansat la bal cu Mircea Diaconu. Și ziua aceea, într-adevăr, m-a făcut să hotărâsc între pian și teatru. Era în iunie 1980. Dar pianul nu l-am lăsat de tot niciodată.*

C.P.: *De ce ați spus într-un interviu că mari maeștri – Olga Tudorache, Gina Patrichi, Leopoldina Bălănuță, George Constantin – v-au făcut să credeți că actoria este singurul mod în care puteți exista?*

E.P.: *Fiind la clasa doamnei Olga și văzând totala dizolvare a dânzei în această artă, se presupune că cine se duce la această școală are aceeași pasiune și aceeași ardoare. Mi-a și insuflat asta doamna Olga, dar am și simțit-o dintotdeauna. Pe urmă, întâlnirea mea cu maeștri mi-a confirmat ceea ce simțeam mai demult că, într-adevăr, pentru mine este singurul mod în care mă pot...*

C.P.: *Împlini.*

E.P.: Nu neapărat împlini, e ceva mai ciudat... adică eu, fiind o persoană foarte timidă și lipsită de ușurința în a mă exprima, pentru mine pianul era un instrument prin care mă puteam revărsa fără cuvinte. Când am renunțat la pian, actoria a devenit un fel de exorcizare, și asta mă ajută să mă pot exprima, și să dau totul în această relație reciprocă cu publicul.

C.P.: *Vorbiți-mi puțin despre facultate – cum au fost anii de studii, cu ce profesori v-ați pregătit...*

E.P.: Anii de facultate au fost cei mai frumoși.

C.P.: *Ce perioadă?*

E.P.: 1984-1988. Am avut niște profesori extraordinari. Am avut-o pe doamna Olga Tudorache, l-am avut pe Florian Pittiș în anul întâi și după aceea pe Florin Zamfirescu până la sfârșit. Lucrul ăsta a fost hotărâtor pentru mine, pentru că relația mea cu Florian Pittiș m-a făcut să ajung la Bulandra și mi-a oferit cele două mari roluri principale în *Meditațiile Ritei* și *Câinele grădinarului* la 22 de ani. Și știți că rolurile principale se iveau foarte greu atunci și foarte târziu, nu ca acum. El a fost, într-adevăr, mare mea șansă, pentru că știți foarte bine că a avea talent nu înseamnă totul în meseria asta, trebuie să ai și mult, mult noroc. Anii aceia de școală au fost frumoși pentru că eram extrem de ocrotită și foarte, foarte iubită. Trăiam, așa, într-un cuib în care toată lumea ne ocrotea, ne iubea... și ne spunea „vedeți că n-o să fie tot așa când plecați, trebuie să vă descurcați singuri. N-o să întâlniți numai regizori geniali“. Nici nu băgam de seamă lucrurile astea. Până când am ieșit și am văzut, într-adevăr, cum e. Eram atunci ca-n burta mamei... facultatea a fost ca-n burta mamei. După care ne-am născut și... vai de noi!

C.P.: *Și întâlnirea cu Teatrul Bulandra?*

E.P.: A fost magică. Teatrul Bulandra e un spațiu de legendă, toată lumea dorea să ajungă acolo. Întâlnirea mea a fost extraordinară, pentru că eu eram în ultimul an de facultate când am jucat în *Câinele grădinarului* și domnul Besoiu, care era director, vroia să ne ia pe toți la Bulandra. Eu am fost singura care am intrat fără concurs, că dacă dădeam concurs, precis nu-l luam.

C.P.: *De ce?*

E.P.: Pentru că nu sunt în stare să dau concursuri.

C.P.: *De timiditate, sau cum...?*

E.P.: Da, da.

C.P.: *O vreme ați prezentat niște emisiuni la televiziune. Cum a fost acea experiență?*

E.P.: Era o emisiune cu Horia Moculescu. O prezentam duminica. A fost vreo două luni. N-a fost o experiență fericită, pentru că e altă meserie acea de prezentator, e cu totul altceva. Poate că acum m-aș descurca mai bine, au mai trecut anii și am căpătat experiență. Dar nu când te controlezi tot timpul ...că noi suntem învățați să ne controlăm mereu, să ne temem de orice greșeală, de orice defect de exprimare. Or, acolo trebuie să fii liber și să nu-ți prea pese de ce e în jur, și asta pentru mine a fost foarte complicat.

C.P.: *Pomeniți undeva de o mare cumpănă din viața dumneavoastră. Puteți preciza?*

E.P.: Da. E vorba de operația pe care am făcut-o acum doi ani. O operație foarte dură, am făcut o semipareză și o dublă hernie cervicală. Și dacă mai amânam câteva zile, eram în cărucior la ora asta. Eram în cărucior și după

În *Marlene* de Pam Gems

operație, dacă nu reușea. A fost o hotărâre pe care a trebuit să o iau de una singură, nu în sensul dacă să mă operez sau nu, ci dacă să fie operate cele două vertebre afectate și nu una singură, și Dumnezeu a vegheat ca doctorii să fie extraordinari și operația reușită. Dar a fost o cumpănă pentru că perioada de dureri a fost foarte dură.

C.P.: *Sigur că atunci aveți fetița...*

E.P.: Da, păi s-a întâmplat acum doi ani. Fetița mea are 11 ani.

C.P.: *Ce v-a determinat să simțiți că după vârsta de 30 de ani timpul trece în favoarea dumneavoastră?*

E.P.: Ha, ha... Cred că fiica mea. După ce am născut-o, m-am simțit deodată mult mai talentată și mai curajoasă, pentru că eu o învăț pe ea să nu fie ca mine și asta îmi cere curaj. Îți trebuie curaj să-i spui „nu trebuie să faci așa”; replica ei: „da' tu nu ești așa?”. Dar, într-adevăr, când îți stabilești prioritățile și vezi că lucrurile din jur sunt niște mărunte orgolii pe lângă misiunea pe care o ai de împlinit, să faci un om, atunci lucrurile mărunte pălesc.

C.P.: *Anul 2004 v-a adus două roluri deosebite, cred, față de cele anterioare, de virtuozitate muzicală mai ales: Marlene și Chirița. „Marlene” se joacă și astăzi. Cum s-a născut proiectul și cum l-ați realizat?*

E.P.: S-a născut foarte ușor. Doamna Cătălina Buzoianu m-a sunat și mi-a spus „Am piesa pentru tine”. Cu câțiva ani în urmă, îmi spusese: „Îți promit că am să fac un spectacol numai pentru tine cu o partitură...”

C.P.: *Muzicală?*

E.P.: Nu, un rol. Și m-a sunat și mi-a spus „am găsit piesa, e vorba de Marlene Dietrich”. „Haideți, doamna Cătălina, zău, să fim serioși! Cum o să fac așa ceva, ce aveți cu mine? Vai de capul meu!”. „Emilia, asta-l facem”. Și-am plecat de la Bulandra... a fost și o conjunctură, că stăteam și nu jucam... și tocmai venise George Mihăiță la Comedie cu Gelu Colceag, m-au sunat și m-au întrebat dacă vreau să vin și am zis: „Vin!. Fac asta cu doamna Cătălina?” – „Sigur că da!”. Putea să-mi ofere doamna orice, tot așa fi făcut, pentru că aveam mare încredere în dumneaei și știu ce putea să facă, dar n-am crezut nicio clipă că voi ajunge s-o conturez într-adevăr pe Marlene.

C.P.: *Se joacă și astăzi.*

E.P.: Se joacă, da. Și se joacă din ce în ce mai... Vedeți, unele spectacole au o soartă stranie, după câțiva ani încep să se joace cu o afluență de public mai mare decât la premieră.

C.P.: *Mai mare și decât așteptările.*

E.P.: Da.

C.P.: *Chirița se mai joacă?*

E.P.: *Chirița se joacă, dar eu nu mai joc.*

C.P.: *De ce?*

E.P.: Nu mai joc, pentru că după operație nu pot să mă mai încarc cu un alt rol greu.

C.P.: *Și sunteți înlocuită...*

E.P.: Da, cu Adriana Trandafir.

C.P.: *Știți că sunteți, după știința mea, singurul artist premiat de două ori de către același juriu la un festival – Festivalul de dramaturgie contemporană de la Brașov din noiembrie 2006: Premiul de interpretare feminină și Premiul special al*

juriiului pentru Marlene. Atunci ați spus că a coborât un înger în sala aceea arhiplină. Ați mai simțit asta și altădată?

E.P.: Da, am mai simțit.

C.P.: *Tot cu o sală așa mare, arhiplină?*

E.P.: Nu, a fost prima oară când am jucat într-o sală atât de mare. Am avut emoții absolut paralizante și... atunci l-am chemat pe tata în ajutor și n-am intrat în scenă până n-am simțit că e lângă mine. Și am putut să trec peste emoții. Dar dacă mă întrebați ce am făcut, nu prea știu.

C.P.: *Cred.*

E.P.: Și am reușit. Și se pare că a fost un spectacol care a impresionat foarte tare. Au fost aceste două premii... probabil în compensație că nu mi s-a dat premiul la UNITER... nu-mi dau seama.

C.P.: *Niciodată nu s-a mai întâmplat ca același juriu să acorde două premii importante aceluiași actor pentru o creație.*

E.P.: Pentru mine a fost o bucurie și o confirmare a faptului că atunci când faci un lucru în care crezi... hai să fim serioși, că suntem conștienți când ne ies lucrurile, sau nu... și când nici măcar nu ești băgat în seamă, sau nu ești recunoscut, nu înseamnă că tu ești de vină. Am avut această confirmare acum trei ani, când nu am fost nominalizată, n-a fost vina mea. N-am fost nici măcar nominalizată pentru Marlene.

C.P.: *Ei, nu vă faceți probleme...*

E.P.: Nu-mi fac, dar a fost o confirmare că n-am fost eu mai puțin talentată cu trei ani în urmă. Nu ne poate lua niciun premiu bucuria de a face această meserie. Dar când îl primești, e o bucurie și mai mare.

C.P.: *Bineînțeles.*

E.P.: Pentru mine a fost o mare bucurie la Brașov, mai ales cu publicul acela, care stătea și în picioare...

C.P.: *Acolo, în primul rând, e o sală mare, fără acustică.*

E.P.: Da. Pentru mine asta a fost ceva îngrozitor.

C.P.: *Ați cântat live...*

E.P.: Da. O experiență fantastică.

C.P.: *A fost o seară magică, într-adevăr. Pregătiți acum în trei locuri diferite trei spectacole: „Dispariția lui Galy Gay” de Brecht la Teatrul de Comedie, apoi o piesă franceză cu Florin Piersic senior, regizată de Radu Beligan, la ARCUB – cu care sperați „să-l umiliți” pe Alain Delon care o joacă la Paris...*

E.P.: A, a zis Florin să nu mai spun asta.

C.P.: *Dar a fost o glumă, mi se pare nostimă. Și, în fine, un rol secundar în „Jocul ielelor” de Camil Petrescu la T. N. B., regizat de Claudiu Goga. Rol secundar, despre care ați declarat că „este o bucurie enormă” pentru dumneavoastră. De ce? Și cum decurg toate aceste pregătiri?*

E.P.: Îmi plac rolurile mici, îmi pun ambiția la încercare și am avut niște experiențe extraordinare. Am jucat în *Deșteptarea primăverii* un rol mic pe care l-am adorat, am jucat în *Mutter Courage* un rol mic pe care, de asemenea, l-am adorat și cu care am avut foarte mare succes. Și asta este un rol pe care l-au făcut actrițe mari înaintea mea, Mariana Mișuț în film, am auzit că și Rodica Mandache. Rolul actriței ratate, Nora din *Jocul ielelor*, pentru care află Gelu Ruscanu că s-a sinucis tatăl său. Un rol pe care Claudiu l-a scos puțin din zona derizorie și l-a dus într-o zonă mai dramatică. Am acceptat din două motive. Întâi, pentru că l-am cunoscut pe Claudiu și pentru că mi-a plăcut enorm *Livada de vișini* montată de el la Brașov, mi s-a părut o regie și o abordare a textului extraordinar de naturală

În Nora din *Jocul ielelor* de Camil Petrescu

și de emoționantă. Și totdeauna întâlnirea cu un regizor tânăr îți provoacă anumite emoții și la el emoțiile au fost de bun augur, m-am bucurat foarte tare de această întâlnire. În al doilea rând, faptul că un rol mic îți pune ambiția la încercare, pe mine care nu sunt ambițioasă în niciun fel, mă provoacă și îmi place foarte mult. Sper că o să iasă ceva foarte frumos, și scenografic și dramatic și tot. Sper, sper, adică suntem pe drumul bun.

C.P.: *Și celelalte?*

E.P.: La Comedie este o piesă foarte grea, s-a mai făcut acum treizeci și ceva de ani, tot acolo, de către domnul Giurchescu. O piesă grea, și cu muzică, cu orchestră pe scenă, textul este ofertant, cu roluri extraordinare, un fel de *Mutter Courage*, dacă vrei. Difícil, sperăm să ieșim până la sfârșitul stagiunii. M-am gândit eu așa, că e ca un evantai cu cele trei roluri, total diferite, pe care le pregătesc, cu care pot să îmi fac vânt vara... Dar, e cam greu, vă spun sincer, foarte greu mă descurc. Mai avem puțin la Național, iar prin aprilie-mai, scoatem asta cu Florin. Ce să vă spun? Întâlnirea cu Florin Piersic este o bucurie, este un privilegiu, iar eu mă simt de parcă m-ar fi născut el, parcă e mama mea, nu tata. Este o alchimie perfectă.

C.P.: *Este o piesă în două personaje?*

E.P.: Da.

C.P.: *Și cum se numește piesa asta?*

E.P.: Se numește *Străin în noapte* de Erich Assous. Un dramaturg în mare vogă. Repetițiile sunt o reală bucurie și... sunt magice!

C.P.: *O ultimă întrebare. Vă mai gândiți la proiectul unui spectacol cu „Micul prinț“?*

E.P.: De unde știți?

C.P.: *Din declarațiile dumneavoastră apărute în presă.*

E.P.: Deocamdată s-a oprit, pentru că era un proiect de regie al soțului meu, care vrea să se facă regizor. S-a oprit pentru o perioadă, n-am renunțat. *Micul prinț*, după Biblie, este cartea mea preferată.

C.P.: *Acum vă rog să mai spuneți dumneavoastră ce simțiți nevoia, ce nu v-am întrebat eu...*

E.P.: M-ați întrebat aproape tot.

C.P.: *Ce vă deranjează, ce nu...*

E.P.: Mă deranjează minciuna, mă deranjează nedreptatea, mă deranjează și vanitățile. Mă deranjează oamenii care cred că au putere și că ne pot lua nouă bucuria. Când mă deranjează ceva, pe urmă îmi trece, pentru că, iată, vin la Teatrul Național, unde sunt invitată, și portarul, cabinierul, mașiniștii, sunt atât de drăguți cu mine și simt atâta căldură din partea lor... Și pe urmă mă duc în piață și...

C.P.: *Vă salut lumea...*

E.P.: Nu mă salută, nu, nu... sunt oameni care îmi spun, așa, că le aduc bucurie și că vor să mă atingă... sau lucruri de astea, care mi se par atât de curioase și de ciudate, pentru că eu nu sunt nici pe departe ceea ce se cheamă o vedetă. Și-atunci, restul... nimic nu mai contează.

C.P.: *Vă mulțumesc.*

E.P.: Și eu vă mulțumesc. Scuze că v-am făcut să așteptați, precum făcea Marilyn Monroe!

C.P.: *A fost o întârziere de doar zece minute din cauza blocajului în trafic... Ce mai contează, doamnă?!*